

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

נח.

עין משפט
נר מצוה

מח א מיי פ"ד מהלכ
 סוטה הלכה ז:
 מח ב מיי פ"ג שם הלכה
 3:
 ג ג מיי שם הל' ח ופ"ג
 הלכ' ז:
 ג ד מיי שם פ"ג הלכה
 ה:

תוספות ישנים

[illegible]

(א) נראה דיש להוסיף, וכו' אלף דקני לה כשהיא ארוסה ואיסתתרה וקמשקה לה כשהיא נשואה.

מוסף רש"י (המשך)

[illegible]

דהני תנאי. דענא קמא סבר אוכלות משלו ואוכלות בתרומה
 דלזין חופה פוסלתה מלאכול בתרומה דלזין חופה לפסולת
 ירבי ישמעאל סבר דיש חופה דקאמר רב שאין ביאתה מאכילתה
 חופה נמי פוסלתה מן התרומה אפילו רב כהן דאי צבת ישראל
 האמר "דלזין חופה מאכילתה בזה הל"

הוא פליג מנח קמא לפי מה שפירשמי
דמתני' איירי צבת כהן ולפי מה שפי'
בקוטרס צצבת ישראל נמי פליגי
לדכלה לרבי אלעזר ורבי שמעון
בהגעת הזמן אפילו היא פסולה יש
לפרש כאן שמדקדק מדמקשיין חופה
לביאה כדפי' בקוטרס דמשמע
(א) שאותה חופה כביאה ואפי' לת"ק
כיון דליין חופה לפסולות אמאי
אוכלות משלו וי"ל דלא גרע מהגעת
ומן ואוכלות בתרומה כיון דנכנסה
לחופה דליכא למיחש לנזיגת כוס
ויסמיפון ואם תאמר דאכתי פסולות
אמאי אוכלות משלו בעמוד והוא קאי
מוזי אית לה באמרמין צריש קאי
מומרות (קמן פה) וי"ל דלדליין קמני
אוכלות משלו לאחר מיתה ואוכלות
בתרומה מחיים:

שומרת יבם וכלוסה. וא"ת

היֵאָךְ מַתְנֶה עַל זֹנוֹת
דִּבְרָמָה הֵאָתַן (מִטּוֹת דָּף יח:) כֵּל שֶׁאֵילּוּ
מִיִּבְעַל וְלֹא מֵהָא אֲסוּרָה לוֹ לֹא הִיָּה
מַתְנֶה עִמָּה וַיֵּל דִּהְכָּא נִמְי נֶאֱסָרָה
כְּדָרַב הַמְנוּנָא דְלֹאֲמַר שׁוֹמֵרֵת יֵבֵם
שׁוֹמֵרֵת אֲסוּרָה לִיבְמֵה וְכַפִּי שְׁנֵי דְסוּטָה
(דָּף יח: וְשֵׁ) מִיֵּימֵי מִינֵה סִייעָתָא
לְרַב הַמְנוּנָא וּדְחֵי הֵאָ מִנִּי ר' עֲקִיבָא
הִיא דְלֹאֲמַר אֵין קִידוּשֵׁין תּוֹפְסִין בְּחִיבֵי
לְאִין וְאִם וְהִכִּי מִפִּיק כּוֹלָהּ מִחַד
אֲמֵן יִתִּירָא אֲמֵן עַל הָאֵלֶּה אֲמֵן עַל
הַשְּׁבוּעָה אֲמֵן אִם מֵאִישׁ זֶה אֲמֵן אִם
מֵאִישׁ אֲחֵר וְאִרְסָהּ וְנִשְׂוָהָ וְשׁוֹמֵרֵת
יֵבֵם וְכִנּוּסָה וַיֵּל דַּחַד אֲמֵן קָאֵל
מֵה דְכַחֲבִי כְּפִרְסָה וְאֵלֶּה שְׁבוּעָה
כְּכַחֲבִי דְהִרְלִי וְכֵן מֵאִישׁ אֲחֵר דְּכַחֲבִי
מִבְּלַעֲדִי אִישׁךְ אֲמֵן יִתִּירָא לְשׁוֹמֵרֵת
יֵבֵם וְאִרְסָהּ קֵאֲתִיט:

אלא דקני לה כשהיא ארוסה (ב)
ומשקה לה כשהיא נשואה.

להשתתף לא ממעטין ממתח איש
 כיון להשתתף בשעת השקאה היא תחת
 בעלה ואו"ת ומנלן דקרא משמע
 שהסמירה היא כשהיא נשואה דטומאה
 תחת אישך כתיב וי"ל דכי היכי
 דמרבח מנאש איש קנוי דלירוסין
 בריש ארוסה (מועד כו. ושם) ה"נ
 נרבה סמירה:

ונקה האיש מעון. וא"ת ונוקמה

כגון שכל עליה בשוגג
 וכשכל עליה לא ידע עדיין שנתקרה
 דבר האורח חשיב מנוקה מעון
 דלא כי מוקי לה ע"י גלגול לא חשיב
 אין מנוקה מעון אם זינתה בזיוסין
 אבל על ידי גלגול שאינו יודע בשעת
 הדמיון לה הכי כי היכי דלא תיפיק
 ונשכחת בעל היא ולשון דכוותה לא
 מטעם דבעינן שמקדים שכיבת בעל
 תה שומרת יבם כו' אקושיא דקדמה
 לתא כו' ולא שקדמה שכיבת בעל
 יבם כו' וגררר לר"י כפירוש ראשון
 דכרבי יאשיה אחיה ממתינא דשלא
 בא עליה יבם צביט חמיה אלא משום
 תיא דאמרינן התם ומוקי כוותיה
 ל' אלא דקינא לה ומסקה לה כשהיא
 יבם אבל בזרוסה ליכא מאן דשליג:
 שומרת

לרבי מאיר דאמר קידושין פסלי חופה. בלא קידושין נמי פסלה: חופה אינה קונה בלא כסף או שטר או קידושי ציאה כדאימא בפי"ק דקדושין (דף ע"ג): גישא. לכהן ז' חו ומאי ז' חו כשרות ופסולות: מכלל דגישא ממז. בצעילה בתמיה ובי ציאה בפסולה מי איכא למי"ד ללא

פסלה מתרומה דבי נשא אלא פירוש
קא מפרש נישאוי כילד כגון שנכנסו
לחופה ולא נבעלו: אוכלות משלו כו'.
לחופה לא פסלה: אין חופה
מאלינא. אם בתי ישראל היא ואלינא
דמשה אחרונה דתנן (כתובות דף יג.)
צ"ד של אברהם אדמוי האשה
אוכלת מתרומה ער שנכנס לחופה
ואמר ר' ישמעאל חופה פסולה אינה
מאכלת וה"ה ציאה. מדמקיש חופה
לציאה משמע דאם בתי כהן היא חופה
פוסלתה כציאה: ממתי? דמסכת
סוטה: אמן. אמן תרי וימיני לרבות
כל הני: שומרת יבם וכנסה. כלומר
ואם היתה יבמתו וכנסה היבם
משקא אותה ומשבעיה אף על סמייה
שנסמרה בעודה שומרת יבם ומים

מסורת הש"ס

(א) קדושין כ: סוטה יח:
(ב) סוטה כג: קדושין כ:
ספרי פ' נשא, א) סוטה כח:
מז: שבועות ה: קדושין כ:
ספרי פ' נשא, ד) סוטה
כד: (ה) קדושין יח:א.
(ו) [במדבר ד', ט] ס"א
משום דלא קריא ה"י חופה
כלל, ח) ס"א שעשה,
ט) [וע"ע חוס' קדושין כ:
ד"ה אמנ].

תורה אור השלם

1. וְבָאוּ הַמַּיִם הַמָּאֲרִירִים
הָאֵלֶּה בְּמַעְיָן לְצִבּוֹת
בְּטָן וּלְנֹפֶל יָרֵךְ וְאֶמְרָה
הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן;
בַּמְדְּבָר הַכֹּחַ
2. וְנִקְּחָה הָאִשָּׁה מַעוֹן
וְהָאִשָּׁה הַהוּא תִּשָּׂא אֶת
עֹנֶהָ: בַּמְדְּבָר הַלֵּא
3. וְאֵת כִּי שְׂטִיתָ תִּתֵּן
אִישׁוֹ וְכִי נִטְמָאתָ וְיִתֵּן
אִישׁ בְּךָ אֶת שְׂכִכְתּוֹ
מִבְּלִעֲדֵי אִישׁוֹ:
בַּמְדְּבָר הַכֹּחַ

הגהות הב"ח

(א) גמ' כשהיא ארוסה ואיסתתרה וקא משקה לה כשהיא ארוסה: (ב) תום ד"ה אלא וכו' ארוסה ואיסתתרה ומשקה:

מוסף רש"י

וַתִּשָּׂא תַמְמוֹת עוֹדוֹת נְדָאָה
לְכוּן, עַל יְדֵי קִדְוֹשׁ יְהוָה
וְאִתּוֹ רַבְּנָן וְרַבֵּי אֵלֵּי
הַשָּׁמַיִם
וּבְזִמְלָה תִּבְרָאוֹת עַד שֶׁמֶטֶם
לְחַיֵּיהֶן וְזָכַרְתֶּם אֶת נִסְתָּה
לְחַיֵּיהֶם אֲחֵרִים, אֲחֵרֵי חֲמוּסֵה
מִזֵּן אֲפִילוֹ נִבְרָאֵה לְחַיֵּים
אֵלֶּיךָ אֲחֵרִים, אֲחֵרֵי גְדוּלָּה
שֶׁנִּבְרָאֵה שְׁנֵינֵיהֶם לְחַיֵּים אֲחֵרִים
וְנִבְרָאֵה נִבְרָאֵה אֲחֵרִים
וְלֹא נִבְרָאֵה מֵהֵם לְחַיֵּים אֲחֵרִים
אֵלֶּה תִּבְרָאוֹת, מִיֵּי חַיֵּים
לְחַיֵּים, עֵינֵיהֶן וְעַל שֶׁן
לֵּהֵם אֵלֵּי חַיֵּים אֲחֵרֵי הַשָּׁמַיִם
(שם) אֵף עַל יֵד קִדְוֹשֵׁה
קִדְוֹשׁ עַל צִיִּי, אֲחֵרֵי הַיּוֹלֵל
וְאֵלֵּי חַיֵּיהֶם אֲחֵרֵי הַשָּׁמַיִם
תִּחְסֹפֶה חוּסֵה וְהִיא לֵּה
לְחַיֵּיהֶם, לְחַיֵּיהֶם אֲחֵרֵי דִקְנִין
כִּסְפוֹ חַיֵּים אֲחֵרֵי מִיֵּי חַיֵּים
הַשָּׁמַיִם אֲחֵרֵי תִּבְרָאוֹת עַד
שֶׁמֶטֶם לְחַיֵּיהֶם (שם).
בֹּא עֲלֵיהֶם אֲחֵרֵי מַכֵּל
הַשְּׁמַיִם, בְּנוֹן מִלֵּן מִן
וְמוֹמָר וְעַד וְעוֹד כְּרִכְסִים
(נדה דף) וְכִעֲנִי עַד חֲסִי
(שם) פְּסִלֵּה, עֲשֵׂה
חֲלָלָה וְפִסְלָה מִלֵּן
(למקמ. פס.) עַד מִהֵרָה אֵלֶּיךָ
זוֹ עֵת שְׁנֵינֵיהֶם לְפָסוֹל
עַד פִּסְלָה (מִתְהַדְרִין שם)
מִתְהַדְרִין אֲחֵרֵי אֵם יֵרֵא
(פס.) מִן כְּרִמָּה (למקמ)
חֵן כִּסְפֵּה לְכִסְתֵּה מִן
יִשְׂרָאֵלִית עֲשֵׂה עֵלֵינוּ כִּי
חֵן יֵרֵא אֵלֶּיךָ לְחַיֵּים זוֹ פִּסְלָה
עֲשֵׂה לְפָסוֹל לֵּה שֶׁן
עַד (שם) דֹּעָא צִיִּיֵּה
צִיִּיֵּה (מִתְהַדְרִין שם). עַד
כִּי יִשְׂרָאֵל עֲנִידוֹת עוֹדוֹת
שִׁלָּא שְׁעִירֵי אֲדִיסָה
וְנִשְׂרָהֵה הוּא מִגְלַל עֵלֵי
שְׁעוֹתֵה הוּא מִגְלַל עֵלֵי
זוֹת לֵּךְ אֲרִיִּקִין אֲפִיִּי
לֵּהֵם אֵלֵּי עַד קוּי וְהוּא
לְגִלּוֹל שְׁעוֹתֵה מִן מִתְהַדְרִין
(שם) שְׁמוֹרֵת יֵבֵה
וְבוֹסָה, וְכֵם אֲחֵרֵי יִצְחָק
וְכֵסֶה וְקוּיֵה לֵּה וְנִשְׂרָהֵה
מִגְלַל עֵלֵי שְׁעוֹתֵה אֵלֵּי
עֲטוּתֵה מִשְׁכֵּיִשׁ שְׁמוֹת
יֵבֵה, שְׁמוֹתֵה יֵבֵה מִתְהַדְרִין
וְמוֹתֵה לֵּה שְׁעוֹתֵה
(מִתְהַדְרִין שם) וְאִתּוֹ